

Toto je štvrtá časť príbehu. Prečítajte si to, potom ... Vytvorte to !

VYSLOBODENIE LÍŠČIEHO DIEVČAŤA

Stará líška ho neochotne nasledovala a potom si sadla o krok ďalej pred klieť, ktorá mala studený zápach železa. "Je to tu Karak," zašepkal Vuk, "najchytrejší a najlepší z líšok ...

Iny vystrčil nos a teraz zasiahol aj Karak, pretože hoci sa mu nepáčil dotyk studeného železa, nechcel vyzerat' ako zbabelec.

"Áno," povedal jej, "si ako tvoja matka." Aj ja som váš príbuzný, ale teraz sa musíme ponáhľat', kým ticho neubije dážď na smrť – a on začal kopat' nohami pred roštom.

"Vuk, počúvaj. Povedal. "A ty, Iny, rob to, čo robím ja," jeho hlas sa vrátil k tomu istému. Vo vzduchu nehrozilo žiadne nebezpečenstvo. Videl, ako psy vstupujú do domu, a starý komondor vtiahol do kôlne. A hukot vetra a chvenie dažďa zachytili všetok hluk.

Horná časť zeme bola tvrdá, ale akonáhle to bolo nad rámec toho, mäkká časť už bola lepšia v práci. A Iny zúrivo pracovala zvnútra – na rozdiel od Karaka.

"Potichu," varoval niekedy Karak, "vidíš, kde si bol vychovaný.

Potom Vuk prevzal úlohu Karaka a bol na stráž, Diera sa rýchlo prehĺbila. Dážď už prestal, iba vietor naďalej trápil stromy, keď sa Vuk vynoril z diery a chvejúc sa únavou povedal:

„Iny je zamknuté z dola ...

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

*Poznámka môže byť:
 Myšlienkové mapy
 Tabuľkový hárok
 Kreslenie atď.*

Toto je štvrtá časť príbehu. Prečítajte si to, potom ... Vytvorte to !

Karak skočil do diery, ktorá už bola taká hlboká, že ho pohltila. Vuk mal pravdu. Drôt strážil Iny nielen nad zemou, ale aj pod ním.

Karak sa zúfalo vrtal ďalej dole. Možno to bude niekde len koniec tejto prekliatej mriežky! Keď vyšiel, bola to celá zem a sotva chrápal.

„Chod’!“ – povedal Vukovi. – ”Už je to v poriadku.”

Vuk videl, že bariéra sa skončila, a celou svojou silou sa kopal dovnútra.

Iny nebola ani v polovici, keď Vuk vycítil, že Iny je už nad ním.

Zastavil sa. Trochu si oddýchol. Iny sa pomaly približovala.

Mraky boli teraz roztrhané a na nádvorí rástla slabá žiara.

Karak sa opäť začal báť. Prehovoril do diery: ”Čo sa stane, Vuk?” Vpred! Temnota prechádza...

Vtedy padla na Vukovu hlavu prvá škvrna prachu, pretože diera praskla a Iny už nemala veľa práce.

– Poponáhľaj sa, Iny, poponáhľaj sa! Čakáme na teba! – a Vuk tiež vyšiel z diery.

Bolo to čoraz jasnejšie.

Dve líšky sedeli a triasli sa v ústach diery, pretože Inyho škrabanie búchalo v zeme a v tichom vetre bolo ho zreteľne počuť.

Zrazu nastalo ticho. Potom mäkké trenie. Nakoniec sa dve líšky pozreli do tmavých úst otvoru, kde sa pomaly, unavene, ale s iskrivými očami, objavila Inyina hlava.